

פרשת בראשית

'שבת בראשית'

גליון ברי"ת

שנה י"ג

אשרי האיש

החסידות בדרך רבוה"ק זיע"א

מפי ספרים וסופרים

בשבת קודש מקבלים שותפות עם הקב"ה

את המסכן מהמחלה הנוראת והנדירה הזו...

לאחר שנים של מחקר הוא המציא תרופה שאמורה הייתה לתת פיתרון הולם ואפשר לחולים במחלה הזו ללכת, לשבת ולאכול בכוחות עצמם. אך דא עקא החולה לא שרד, מת ולא זכה להנאות מהתרופה הייחודית...

מכיוון והמחלה הייתה נדירה ולא נמצא חולה נוסף שישתה ממנה ויתרפא נאלץ מידענו לגנוז את התרופה במרתפי בית החולים לאבזבתו של הממציא הדגול.

חלפו כמה חודשים והנה הוא מקבל טלפון מאחד הפרופסורים שהיה שותף לתוכנית כי נמצא חולה חדש...

הממציא התרגש ומיהר להביא את התרופה ואכן בתוך כמה שבועות החולה עמד על רגליו והתכשרי אף זיכה את היוצר בפרס נובל לתעשייה הרפואית לשמחתם של החולה והממציא

ניתן בהחלט לומר כי שניהם יצרו את ההצלחה החולה והממציא שאלולא החולה הייתה ההמצאה נגזת לעולמים...

כן הוא הנמשל: כיוצא בכך בריאת העולם שהרי לא סתם נברא אלא הייתה לו מטרה: "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אלא לכבודו" (פרקי אבות פרק ו')

אבל אם העולם היה נברא והאדם איננו מנצלו למטרתו, להכיר את בוראו ולעובדו לומר לו אני ברייתך... נמצא שכל הבריאה הייתה לשווא

ובמה בעיקר מגלה האדם את בוראו מכיר בו ומקבל את מרותו? בשבת בקידוש בראשית "ויכולו השמים..." וכל האומרה בשבת "נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית"

אומר הקב"ה כדא הייתה לי כל הבריאה בשביל אדם זה שהודה לי עליה וכיבדני על ידי...

"ויכולו השמים והארץ וכל צבאם..."

הגמרא במסכת שבת דף קיט' מביאה: "כל המתפלל בליל שבת ואומר ויכולו... מעלה עליו הכתוב כאלו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית"

המאמר תמוה ומעלה מספר שאלות: מה הרווח שלנו בשותפות הזו? ומה הרווח של הקב"ה בשותפות מעין זו? ועוד, שהרי לשותפות נדרשת השקעה. ככל שהעסק גדול יותר כן תגדל ההשקעה הנדרשת מהשותף (אנה דומה השקעה בחנות מכולת להשקעה בחברה גדולה ואם אלו הם פסיק בעולמו של הקב"ה...)

כיצד יתכן לומר שבשמירת השבת אנו הופכים להיות שותפים של הקב"ה במעשה בראשית - בכל הבריאה? ועוד שאלה, האם כל ההשקעה מסתכמת באמירת "ויכולו השמים בערב שבת?"

התשובות יובנו על פי משל (המובא בספר מעיין השבוע): היה ממציא רב כישרונות שזקף המון המצאות ששינו את חייהם של אנשים לזכותו, ואף גרף מהמצאותיו הון רב. יום אחד הוא החליט שהגיע הזמן להירשם בפי ההיסטוריה ולהציע את עצמו על ידי המצאה שתיטיב עם חייהם של אנשים באופן מעורר השתאות.

הוא יחפש אנשים שלא נמצא תרופה למחלתם והחליט לעשות כל שיוכל על מנת להביא מזור למחלתם וגמר בליבו ששם הוא משקיע את זמנו וכספו ואולי כך ייזכר לטובה...

הוא פגש באקראי חולה במחלה נדירה שהגבילה אותו בתחומים רבים התוודע אליו והחליט שזהו ייעודו בחיים...

הוא אסף חומר על המחלה, מימן טיסות לוועידות של מומחים בתחום, שכר רופאים אלטרנטיביים וקונבנציונאליים ששקדו יום ולילה למצוא תרופה שתוציא

אמרות טהורות

אמדות קודש מדבותינו הק' מאלכסנדר

אות ד', ובעוד כמה מקומות] אמרו התלמידיה רבי אלימלך עה"כ (פ' בשלח) 'מי כמכה באלם ד' הפסוק זה אין לו שום שייכות באמצע השירה, שמספר מה שעשה השי"ת עם המצרים וזה מפסיק בשבחו של המקום ב"ה, וגם דהמע"ה הפסיק באמצע ברכי נפשי (תהלים ק"ד) בפסוק 'מה רבו מעשיך ד' אשר ג"כ אין לו שייכות שם, אך לפי שהזכיר נפלאות השי"ת לא יכול עוד להתאפק באמצע השבחים מרוב התלוצכות הבעור בקרבו והוכרח לומר 'מה רבו מעשיך ד', כאומר בל"א: וויא א גרויסער ג"ד ביסטו. כמו"כ הדבר כאן בשירה משה וישראל כאשר הגיעו באמצע השירה להתלוצכות גדול אמרו 'מי כמוכה, כי זהו עיקר שמחת ישראל שרואים גדלו ותפארתו יותר מכל הנסים שעשה עמכם, כי זהו עיקר מגמת נפשנו לראות בעולם גדלו ותפארתו) קול שמחה בראשית אות א'

לעושה שמים בתבונה

בראשית ברא אלהים. ע"ד (תהלים ק"ו ה), 'לעושה השמים בתבונה כי לעולם חסדו, כלומר שעשה כח בשמים להבין ממנו, כמאמר (ישעי' מ' כו) 'שאו מרום עיניכם וכו'. ולעבדו, וזו הטבה לעולם. ויתבאר 'בראשית ברא, כלומר ברא שמים וארץ עם האלקים, שמושג מן השמים וארץ שאלקים עשאו, וזהו 'בראשית', שזהו עיקר הבריאה, כי השערה אלהות איננה במקרה, והמ"י.

בשבת זו מתגלה כל הנברא מהקב"ה

בראשית ברא אלוקים (א א). הנה שבת זו נקרא בפי העולם 'שבת בראשית', על שם שקודין בה בראשית ברא אלוקים, ויש להבין למה דוקא בשבת זו הוא כן, מה שלא מצינו בשאר שבתות שיקראו שבת נח' או שבת לך' וכיוצא בה.

ואפשר לומר, כי בשבת קודש זו מאיר וזורח בנו מחדש ההכרה האמיתית כי 'בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ', היינו האמונה הטהורה שהקב"ה המציא כל הנמצאים יש מאין והוא מהווה ומחיה את הכל תמיד בכל רגע, ומשיג תמיד בהשגחה פרטית על כל הנבראם, זה נתעורר בשבת זו.

(מאמר מרדכי, קאמרי) (כ"ק מן אומ"ד ע"ד שליט"א)

והרה"ק רבי דוד מקאצק ז"ע הגיד בהא נוסחא: הקשה הרבי רבי בונם מפרשיסחא ז"ע בזה הלשון, וכי משבחין מי שתופר בגדים שתופרן בחוטיין, וכי באיזה דבר אחר יכול לתפרן אם לא בחוטיין? ומה זה ששיבח דהמע"ה לעושה השמים 'בתבונה', בודא שאין השמים יכול להעשות אלא ע"י תבונה? אלא פירוש, שעשה בבריאת השמים כח זה שיתן תבונה להבין ממנה מי שבראו, כי חסד עולם הוא עם בריותיו התחתונים בעלי גשם קרוצי חומר שיוכלו לשער מערכת אלוקותו ית' במרום.

(אבת דוד, וכאן יש לציין את אשר כתב באותו הענין בספח"ק "תפארת שמואל" [פרשת יתרו

ווארט

הדבק בחכמים ובתלמידיהם

ויאמר ה' אלוקים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו (ב', י"ח)

וכמו כן לכל עניני עבודת ה' לא טוב היות האדם לבדו שיתבודד האדם את עצמו תמיד לעבודת הקודש, רק לחבר את עצמו עם עוד עובדי השם, וכולם ביחד יחזקו את עצמם לעבודת השי"ת באופן טוב ונעלה, בסוד הכ' ועבדתם את ה' אלוקים בלשון רבים, וזהו לא טוב היות האדם לבדו, ... וזה אעשה לו עזר כנגדו המילוי של עזר בנימי ת"ל כמנין צ"ד"ק יס"ד ע"ל"ם. היינו שעשה השי"ת עזר ע"י הצדיק יסוד העולם שבכל דור ודור, שהם יחברו ויקשרו ביחד את לכתוב בני ישראל, ואז יהיה עבודתם שלמה באהבה והתקשרות הצדיקים. וכמו כן התחברות ואהבת חברים בהתקשרות הצדיקים צריך להיות באהבה ובחיבה ושלוש ורעות, וע"ז יזכו לעזר מן השמים בכל הענינים הן ברוחניות והן בגשמיות, וגם הכנגד יתהפך לעזר, וזה אעשה לו עזר כנגדו ע"ד' עם ד' כוללים בג' תשע"ו כמנין אלו"ק אברה"ם אלו"ק יצח"ק ואלוק"י יעק"ב, כי אלוקי אבותינו יה' בעזרינו וישפיע לנו כל השפעות טובות הן בכלל הן בפרט רבו"ג בחומ"ד ב"ב אמן.

(מאמר מרדכי, קאמרי)

מרגניתא דיצחק

פנינים בסדר פסוקי פרשת השבוע

לע"נ הרה"ח ר' יצחק

בן הרה"ח ר' משה אריה זצ"ל

נלב"ע ו' סיון תשע"ד

טעם למה נקרא פ' בראשית בשם 'שבת בראשית'. ולמה לא נקרא כן פ' נח או פ' לך שבת נח או שבת לך. אמר מו"ח הגאון א"י דבי עילא אבד"ק ווישניצא זל"ה. דהענין כן הוא דבתימים הנוראים הקדושים כל אחד היה לו אז הרהור תשובה. וקבל אז על עצמו איזה הנחה טובה כל אשר לפי ערכו ומדריגתו. לכן נקרא שבת בראשית. שמזכירין להארם שמה שעבר עבר ומעתה מתחיל סדר חדש וישתדל א"ע שיהיה מעתה טוב.

ויחי ערב ויהי בוקר יום אחד (א' ה'). כתיב: "ויהי לעת ערב ויהי אור" (זכריה י"ד ז) פסוק זה קא על ימות המשיח, וכוונת הנביא לומר בזה, שאין הקב"ה מבקיע אורו של מלך המשיח אא"כ מעריב ערבים תחילה, וכן אחז"ל: "אם ראת דור שצרות רבות באות עליו, חכה לו" (סנהדרין צח). אף כאן "ויהי ערב" כשאתה רואה ערבו של יום שהוא מחשיך והולך, הוי ידוע "ויהי בוקר" שקרוב בוקרו של משיח, "יום אחד" ואז יגיע היום שנאמר בו: "ביום ההוא יום אחד ושמו אחד (זכריה י"ד ט"ו).

ויקרא אלוקים לרקיע שמים (א' ח'). בדרך נלמד נקרא כל דבר על שם תכליתו ולא על שם החומר שנוצר ממנו. אם כן באמם השם היה צריך להיות רקיע, שהוא שם התכלית, ולא שמים שהוא שם החומר. אלא רקיע מורה על הבדל ופירוד, כמו שנאמר ויעש אלוקים את הרקיע ויבדל בין המים, לכן העדיף הקב"ה את השם "שמים" המורה על שלום ואחדות, שעל אף שנעשו מאש וממים בכל זאת שלום ביניהם, כדי ללמדנו שקיום העולם הוא רק באופן זה שגם אלה הרחוקים בטבעם כרחוק אש ממים יהיה ביניהם שלום ואחדות. (כפ"י יקר)

והנחש היה ערום מכל וט' אף כי אמר אלוקים לא תאכלו מכל עץ הגן (ג' א'). בתנועה קלה יוכל אדם לקרר את חבירו מעבודת השי"ת, כי אצל הנחש כתיב שאמר לחוה אף כי אמר א. וואם אז דען אז השי"ת האט גיזאנט. מיד נתקררה דעתה ואכלה מעץ הדעת.

הלוא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ (ד' ז). אם תיטיב - את דרכך, אם בעצמך תהיה מלא מצוות ומעשים טובים-שאת, תסבול את כל העולם, תהיה לך מידת הסבלנות למעשים של כל אחד. ואם לא תיטיב- אם בעצמך תהיה מלא עוון, - לפתח חטאת רובץ - על יד כל פתח תראה את החטאת, על כל צעד ושעל תמצא חטאים.

ואליך תשוקתו ואתה תמשול בו (ד' ז'). היצר הרע עושה את תפקידו להסת בני אדם לחטוא ח"ו, אמנם לאמיתו של דבר חפץ הוא שהאדם לא ישמע אליו. וזהו פ' הכתוב ואלך תשוקתו וגו', תשוקתו של היצר הוא שאתה תמשל בו.

אף כי אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן. שמעתי בשם הרה"ק החי' הרי"ם ז"ע שאמר: בתנועה קלה יוכל אדם לקרר את חבירו מעבודת השי"ת, כי אצל הנחש כתיב שאמר לחוה 'אף כי אמר ד', וואם אז דען אז השי"ת האט גיזאנט, מיד נתקררה דעתה ואכלה מעץ הדעת.

בראשית ברא אלוקים. זאת ידוע לחסידים שלהשני צדיקים הקדושים אדמו"ר מקאצק ז"ע ואדמו"ר הזקן מווארקא ז"ע היה האחות והרעיות נוהגת בהן, עכ"ז החסידים שהיו מסתופפים בצלם הקדושים היו מחולקים קצת בחילוקי דעות בינם. פעם אחת קרה ששני האדמו"רים היו בעיר אחת והלכו לקבל פניהם זה אצל זה, אזי פתח הרה"ק מווארקא ז"ע את פיו ואמר להרה"ק מקאצק ז"ע: אבפר לכם חדשות, כי החסידים אנשי שלומינו עשו שלום ביניהם... כשמעו הרה"ק מקאצק ז"ע דברים הללו עמד כמרעיד והרים את קולו במענה פיו ואמר: א"כ כבר גבר כח השקר והצליח מעשה שטן שימחה ח"ו נקודת האמת מן העולם. הרה"ק מווארקא ז"ע השתומם למראה דברים הללו ושאלו לפשר דברים הסתומים. וביאר הרה"ק האדמו"ר מקאצק ז"ע: הנה אתה במדרש רבה (פ"ח, ה): בשעה שבא הקב"ה לבראת את אדם הראשון נעשו מלאכי השרת כתים כתיים

והבורות חבורות, מהם אומרים אל יבא ומהם אומרים יבא וכו', חסד אמר יבא שהוא גומל חסדים, ואמת אמר אל יבא שכולו שקרים, צדק אמר יבא שהוא עושה צדקות, שלום אמר אל יבא דכוליה קטטה, מה עשה הקב"ה נטל אמת והשליכו לארץ וברא את העולם, ולכאן קשה דלכאן הלא השלום עדיין עיכב את בריאת העולם שכולו קטטה? רק הביאור בזה, שמחלוקת לשם שמים מסתעף מן שורש האמת, ואם נראים כאוהבים הרי"ז סימן שגברה מדת השקר עד שנראים כאוהבים זה את זה.

עפר מן האדמה. פעם אחת שייבחו רבנו בעל ישמח ישראל ז"ע את א"מ מוהר"ר רבי הירש דאציגער זצ"ל ואמר עליו שה"י סוחר ועשיר וגם למדן גדול, ופעם אחת ה' בפוזנא בדבר מסחרו ובאמצע מסחרו הלך להשיעור של הגאון מוהר"ר רבי עקיבא איגר זצ"ל. ולמד אז הגאון הנ"ל סוגיא ד'ראה את המציאה ונפל עלי' במס' ב"מ (דף י') , ומסיק שם הגמ' דמשי"ה הא דנפיל עלי' לא קנה דכיון דנפל עלי' גלי' דעת' דבנפילה ניחא ל' דליקני בד' אמות לא ניחא ל' דליקני, משי"ה השני שהחזיק בה זבת והק' הגאון רבי עקיבא איגר ז"ל א"כ למה צריך השני להחזיק בה, ליקני בד' אמות דיד' שגם להשני יש לו ד' אמות שקונות לו בכל מקום ולמה תני במתני' ובא אחר החזיק בה. וכשבא לווארשא הציע קושיא זו לפני הלומדים בווארשא, ורבינו הק' תירוץ קושיא זו: דהנה ענין של הד' אמות הוא שהקב"ה הקנה לכל אדם הד' אמות שלו בכל מקום שהוא, וכש"כרש"י ז"ל (בראשית ז) עפר מן האדמה צבר עפרו מכל האדמה מאדבע רוחות שבכל מקום שימות שם תה' קולטתו לקבורה, וה דיוק לשון חז"ל ארבע אמות של אד"ם, ולא אמרו ד' אמות קונות לו בכל מקום, אך כוונת חז"ל בדבריהם להד' אמות שיש לכל אדם בכל מקום שהוא. וממילא הגם שנפל עלי' וגלי' דעת' שלא ניחא ל' דליקני בד' אמות אך עכ"פ הד' אמות שלו הם ואחר אינו יכול לקנות בהד' אמות שלו, ומשי"ה השני מוכרח להחזיק בהמציאה ובד' אמות לא יכול לקנות כי הד' אמות של ראשון הם ודפוח"ת.

אם כל חי. שמעתי ביחוד מפיו הקדוש (של הרה"ק רבי לייבל איגר ז"ע) זה רבות בשנים שהשיב לרב אחד אשר שאל אותו על ענין הזכרה בתפלה על עצמו או על זולתו בשם אמו (אם כי הטעם על בשם אמו ולא בשם אביו נודע מזהה"ק פר' שלח ע"ש, אבל עוד נצרך להבין עיקר צורך ההזכרה בשם יולדו, הלא כלפי שמיא גליא על מי הוא מתפלל, ובפרט כשמתפלל על עצמו), והשיב לו, לדעתי יש לומר שהוא לעורר רחמים לבטל כל הקטרוגים שמצד חסרונות האדם, לזה מזכירין בן פלונית, לומר הלא ילוד אשה הוא.

(הרה"ק רבי אברהם איגר ז"ע בעהדות לספה"ק אמרי אמת לובלין פר' תזריע מצווע, וע"ש שעפ"י דברים הללו מנאר דברי אביו שם)

עדיין לא התחלת מאומה. אמר הרבי רבי הענין מאלכסנדר ז"ע בשם הרבי רבי יעקב מאלעניצער ז"ע בן הנזעים אלימלך ז"ע שאחר חודש תשרי אחר כל העבודות שהיה בחודש הזה, קורין בראשית תיבת בראש 'ביסט גיוועיזין א לינג' עדיין לא התחלת מאומה.

(חשבה לטובה, עמוד קט)

הטעם שמברכין חודש חשון בשבת זו

בכל השנים מברכין החודש מרחשון בשבת בראשית, י"ל הענין, כי החודש מרחשון הוא התחלת השנה הבאה, כי תשרי שייך עוד לשנה העברה, כמו שאמרו חז"ל במדרש תשרי ותשבוק וכו', והחודש מרחשון הוא התחלת השנה הבאה, וכל התחלה נצרך לברכה, כמו בראשית הבריאה שמתחיל באת' ב' שממנו על ברכה כידוע, ובכמה פרטי הברואים נזכר הברכה בסדרא זו, ונכלל כל בני חי' מזוני, 'פרו' הוא בני, 'ורבו' הוא חי', 'תדשא הארץ הוא מזוני, ולזה אנו מברכין החודש מרחשון שהוא התחלת השנה בשבת זה, שיחול עלינו בשנה הבאה לקראתינו כל הברכות הנפרטים בסדרא זו. ונוכל לומר שזהו הענין של שם החודש הזה 'מרחשון, מפני שהוא התחלה, וכל עמך התחלה הוא בקטנות מאוד, כמו התינוק שהוא בכל צורת האברים כמו הגדול, רק שהמה בתכלית הקטנות, וכל דבר הקטן נקרא ד'חישה', כמו שפירש"י בסדרא זו כל שהוא נמוך, וכמעט אינו ניכר מפני קטנותו וכו', נקרא חישה. ונוכל לומר ג"כ שזהו הענין שלא נמצא בחודש זה יום אחד שיהיה מהימים טובים לישראל.. מפני שהוא הרחישה והקטנות שזהו ענין התחלה, כענין 'ויהי ראשיתך מצער ואחריתך ישגה מאוד'.

תורת אמת שבת בראשית שנת תרכה ע"פ פ"ח

מעשי צדיקים

דין תורה עם הקב"ה לכבוד יומא דהילולא של הרה"ק רבי ישראל מרוזין זיע"א, ג' מרחשון

ביקש את ברכת הרבי לילדים. ואכן, בכל ביקור וביקור ביקש מהרבי ברכה לזרעא חייה וקיימא, ומשום מה נמנע הרבי מלהבטיח להם ישועה. פעם אחת, בעת שהכין עצמו ר' מאיר לצאת לרוזין, פרצה אשתו בבכי. "איך ייתכן שמאות ואלפים מתברכים מפי הרבי ונושעים בזכותו ואילו אתה שהנך מקורב אליו כל כך, חוזר פעם אחר פעם מחצרו בלי ישועה. הפעם לא אסתפק עוד בברכה", זעקה בכאב, "הפעם הזאת עליך לדרוש מהרבי הבטחה מפורשת. ליבו של ר' מאיר נצבט, עיניו נתחלחלו מדמעות והוא הבטיח לשמע בקולה ולבקש מהרבי הבטחה לזרע בך ה'. בתום שהייתו

מסופר על אחד מחסידיו של הרה"ק רבי ישראל מרוזין זיע"א, שמ היה ר' מאיר והיה עשיר גדול. הוא היה סוחר עם סוחרים גדולים, שועים וגדולי ארץ, והמסל האיר לו פנים. בכסף שהרוויח קנה בתים ואחוזות שהשתרעו על פני שטחים נרחבים. ר' מאיר ורעייתו נהנו מחיי עושר ונחות והיה נראה שלא חסר להם מאומה והם אנשים מאושרים עלי אדמות. אולם לא כן היה הדבר, למרות כל העושר והרחבות שלהם היה דבר אחד שהציק להם מאד, הם לא זכו לפרי בטן. לפני כל נסיעה אל רבו ברוזין, הייתה אשתו מפצירה בו כי

ברחוק נכנס ר' מאיר להיפרד מדברו לשלום. דמותה של רעייתו המוסרת כמו ניצבה לנגד עיניו. רבי, אמר בקול נשבר, "אנא יבטיח לנו כי בקרוב ניוושע". לשמע הדברים התעטף הרבי בשתיקה. השתיקה הופרה כעבור שניות בקולו של הרבי: "אם תרצו תוכלו להיוושע אך בתנאי אחד: אם תסכימו לקבל עליכם חיי דלות ומחסור, תזכו בילד". זיק של תקווה ניצת בעיני ר' מאיר. אילו היה הדבר תלוי בו בלבד, משיב היה בחיוב תפן ומייד. אף לי שגם גורל אשתו תלוי בדבר, ביקש מהרבי שוהות כדי להתיעץ עמו. כאשר נש בהיתה עם הבשורה והתנאי לכך, ההתרגשות בביתו הייתה עצומה. מכהינת אשתו לא היה כאן שום מקום להתלבטות. "איזה ערך יש לחיינו בלי ילד לאהוב ולגדל?", אמרה ור' מאיר כמעין הסכים עמה. הוא חזר תיכף לרוחץ והודיע לרבי כי הוא ואשתו מסכימים לקבל עליהם את התנאי הלא פשוט. הרבי לחץ את ידו, ברכו בחום ופטרם לדרך.

בתוך זמן קצר פקדה את ר' מאיר שרשרת אסונות כלכליים, והוא הפסיד את כל הונו ורכושו. גם ביתו הפרטי איבד בדלקה פתאומת שכילתה אותו עד היסוד. ובה - בעת ממש נתקיימה גם הברכה. בתוך כשנה חבוק ר' מאיר וזוגתו בו זכר עם נשמה מוחזרת. ולמרות המעבר החד מחיי שפע לעניות. מאושרים באדם - ולחוסר כול, חשו עצמם ההורים הטריים המציאות החדשה אילצה את ר' מאיר להיעדר מציתו פרקי זמן ארוכים, בחיפושיו אחר מקורות מזיה מדעיים. בינתיים גדל הילד והיה לער. העוני הקשה והיעדרויותיו הממשכות של האב מהיבת, נתנו את אותותיהם בנער שחבר לנערי הרוב פוזחים. ליבם של ר' מאיר ורעייתו נחמץ, והם היו חסרי אונים.

יום אחד קם ר' מאיר ונסע לרוחץ. נכנס לחדרו של הרבי ועק מנהמת לבו המוסר: "רבי! יש לי דין-תורה עם הקב"ה. בשנייה שלאחר מכן נשך את שפתיו וכבר התחרט על המשפט החוצץ שנפלס מפיו. אבל הרבי שמע את הדברים ולא הרפה. "דין-תורה עם הקב"ה? על מה ולמה?". סיפר ר' מאיר לרבי על מצבו הרוחני הירוד של בנו יחידו ואז הוסיף: "כשקיבלנו עלינו אני ורעיית חיי עוני ודלות, עשינו זאת כדי ליבות בן, אך לא בכך פורק עול. זה לא היה חלק מהתנאי. תובעים אנו מהקב"ה שיפסק לנו די מחסורנו. איננו מבקשים חיי שפע ומותרות, אלא שנוכל לגדל את בנו לתורה וליראת-שמים". הצדיק מדויק האזין לדבריו בהבעת השתפות. "יש מן הצדק במה שאתה אומר", אמר. "אולם כדילקיים דין-תורה עם הקב"ה, עליך לפנות לבית -הדין בעיר הגדולה ברוד". שים פעמך לשם ושט את טענותך לפני הדינים, ללא כל מרא. כשהוא שואב כוח מהורות רבו, התייצב ר' מאיר לפני חברי בית-הדין של ברוד. ברגע הראשון נדהם הדינים מדבריו

של העני האלמני, שביקש להזמין לדין תורה את הקב"ה בכבודו ועצמו. אולם כאשר גילה להם מ שלחו אליהם, שינו את יחסם אליו. לאחר שחקרו ובדקו את גרסתו מכל צדדיה, קבעו דיני בית-הדין כי אכן הצדק עמו. "מאן דיהיב בני, יהיב מוני", ציטטו בפסק הדין אשר קבע מפורשות כי ראוי הוא ר' מאיר לפינתה בכבוד. בדרכו חזרה לביתו שמע ר' מאיר קול דהרה מאחוריו. כרכרה הדורה עצרה לידו בחריקה. "היי, מאיר, מה מעשיך כאן? תראה אך אתה נראה, האם התחפשטת? זה היה קולו של אציל גוי שבעבר הרבה ר' מאיר לספור עמו. האציל הזמנו לעלות על הכרכרה ור' מאיר נענה להזמנתו.

תוך כדי נסיעה סיפר ר' מאיר את שעבר עליו בשנים האחרונות. "שמע נא, מאיר", פנה אליו האציל בידדות, "אולי אתה תוכל לעזור לי". "האציל סיפר לו כי מסיבות כלשהן זקוק הוא בדחיפות לכסף מזומן. לפני שעה קלה יצא מפגישה עם בעל האחזה מסויים, בניסיון למכור לו כמה מכסיו. הבעיה הייתה שגם בעל האחזה חש בלתיטותו היתרה למכור את מכסיו, והוא ניצל זאת כדי להוריד את המחיר בצורה בלתי הוגנת. "למעשה", הוסיף האציל ואמר, "אני כל-כך זקוק לכסף עד שאין לי ברירה אלא לחזור אל בעל האחזה ולהסכים למחיר שהציע לי. אלא שאם אשוב אליו כעת, יראה בכך כניעה מצדי והוא עלול ללחוץ עליי ולהוריד עוד את המחיר. כך אליו אתה ועשה זאת במקומי, תמורת עמלת תיווך ראויה לשמך.

החליף ר' מאיר את בגדיו ופנה אל ביתו של בעל האחזה. גם עמו סחר בעבר והם הכירו היטב זה את זה. בשיחתם סיפר לו בעל האחזה, כמשיח לפי תומו, על עסקה גדולה שזה עתה הוצעה לו. הוא התייסר באוזניו של ר' מאיר על כי החמץ את העסקה המשתלמת. ר' מאיר העמיד פניו תם והתעניין בפרטי המקרה. "למעשה", אמר לכסוף בעל האחזה, "חפץ אני בקיום העסקה, גם במחיר שהציע לי האציל. אך אם ארדוף אחריו כעת, הוא יפרש זאת ככניעה מצדי ויעלה עוד את המחיר". לפתע הבריק רעיון במחשבו של בעל האחזה. "מאיר, ידידי", אמר בחיוך מבטיח, "יש לי בשבילך הצעה שלא תוכל לסרב לה. כך אליו אתה וקנה בעבורי את הכספים, במחיר שביקש. והרניי מבטיחך כי הלךך לא יקפחו". "סופו של דבר, שהעסקה הסתיימה בכי-טוב ור' מאיר זכה בדמי תיווך מכובדים משני הצדדים.

בכסף שהרוויח, יכול היה ר' מאיר לפנות בכבוד ולאורך זמן את אשתו ובנו, והשלווה והנחת חזרו לשכון בביתם הצנוע. הבן גדל לתפארת והוריו המאושרים רזו ממנו נחת לאורך ימים ושנים טובות, אז הרגישו כמה היה שווה להקריב למענו. זי"ע ועכ"א.

זכור אהבת קדומים

ליו"ד דהרה"ק אדמו"ר רבי שמואל צבי בעל הספה"ק "תפארת שמואל" בן הרה"ק אדמו"ר רבי יחיאל הזקן - כ"ט תשרי

לכמה רגעים לביהמ"ד ותיכף ומיד חד שוב לרבנו אמר לו רבנו זי"ע, "למה אתה מניח את החסידים בביהמ"ד לבד ואתה בא אלי, תכנס אליהם ואל תעזוב אותם לבד" ואמר בלשונו זו: "וויא לאסט די דעם עולם אליין" ומזה נראה שכוונתו היתה שהוא יהיה מנהיג אחריו.

איש אמת

הצדיקים בדורו קראו לו "איש אמת" האדמו"ר בעל שם משמואל זי"ע מסאכטשוב בעת היותו בהלכות רבנו זי"ע באלכסנדר אמר עליו הכתוב: "ותשלך אמת ארצה" מען לייגט איין אשטיק אמת אין די ערד, (מניחים איש אמת בארץ), כמו"כ מסופר שרבנו הזקן זי"ע אמר על בנו רבנו זי"ע שהוא קפדן מכיון שהוא "איש אמת" ואינו יכול לסבול את השקר עכ"ל. מדת האמת של רבנו זי"ע היתה בשלמותה כידוע שכל הליכותיו היו באמת ובתמים ולא יכול היה לסבול את השקר בזמנו שנקרא (פולטיקה) הוא לא נשאפנים לשום איש ורבי, אם לפי דעתו הוא לא היה צודק, כידוע פנים הזמינו את רבנו זי"ע לאסיפת הרבנים והסכים להשתתף באסיפה שנקבעה באחד מבתי החסידים, ולכסוף ששתנה הדבר והאסיפה התקיימה באולם גדול וזה היה נגד רצונו, שלח רבנו שליח מיוחד לומר שהוא אינו יכול להשתתף באסיפה מכיון ששינו מהמדובר וקבעו את האסיפה באולם, ודוד המע"ה אמר (תהלים א) ובמושב לצים לא ישב ובמקום שלץ ישב הוא לא ישב כי המקום גורם רע וטומאה ח"ו ולכן אינו יכול לקחת חבל באסיפה ומניע א"ע מלכבוא וכששמע זאת כ"ק אדמו"ר הגה"ק מאוסטרובצא שהיה בין הנאספים את דברי השליח מרבנו זי"ע אמר: "צדקו דברי הרבי מאלכסנדר" ועזב את האסיפה.

ההתקשרות לצדיקים

רועה נאמן לעדתו היה רבנו בדרך ווארקי שקיבל מאבותיו הק, נשא את שמות חסידיו על לוח לבו, שמה בשמחתם והצטער בצערם והשיגח אליהם כאב רחמן, ומסופר שרבנו ביקש מפעם מחסיד אחד שנסע לחו"ל להגלי מסחרו "שיביא משם מקטרת עבורו", החסיד בהיותו שם שכח לגמרי מבקשת רבנו, בלית ברירה כשהגיע לביתו קנה המקטרת והביאו לרבנו, כשהבחין רבנו שזה מפולין (ולא מחו"ל) שאלו לפשר הדבר, ענה החסיד ששכח לקנותו כשהיה בחו"ל וקנה אותנו בעירי, השיבו רבנו הק: וכי חושב אתה שהיית צריך לקנות ממך, אלא רציני שתזכור אצילי בהיותך בחו"ל שיש לך רבי ולא לכלי התכונות.

פטירתו:

רבנו זי"ע רצה כאמור לעיל להוציא מכח לפועל את מחשבתו אבל המחלה התגברה עליו והוכרח לנטל את כל הרצונות וההשתוקקות לא"י וזה מתאמת וניכר מתוך צוואתו שכתב בשנת הרפ"ב בזמן שמצב בריאותו היה רציני ב' שנים לפני הסתלקותו בו בזמן שרבנו חשב אודות הנסיעה פתאים גברה עליו המחלה וכתב את צוואתו. בספר תפארת רבותינו (עמ' קנח) כותב בזה"ל: בתוך הצוואה מזכיר רבנו זי"ע את כבוד אבי ז"ל (ה"ה" וואלף מקובר ז"ל) וזה לשונו: מעות על צרכי קבורה נמצא אצל ר' וואלף מקובר נ"י, וסיפר אבי ז"ל שרבנו היה אצלו בדירתו בלאדז ופנה אליו ומסר לו

דרכו בעבודת השי"ת

בצעירותו הסתיי את דרכו בעבודת ה' ולא ראו בו שום סימני גדלות חיצוניים, אך איו הק' הכיר את פנימיותו ואמר עליו: "שהוא נחבא אל הכלים", בעוד שהיה רבנו צעיר לימים אמר לו פעם אביו רבנו הזקן זי"ע שיתכונן לנסוע להכיר את פני הגה"ק שר התורה רבי אברהם מטשכנוב זי"ע, כמובן שנסיעתו היתה בלב שבור ורצון ומלא פחד מהגאון שיראהו במצבו האיום, כשנכנס לקודש פנימה ירא לגשת ועמד מן הצד כשראה אותו הגה"ק מטשכנוב התבונן בפנימיותו, קרא לרבנו ואמר בלשונו זה: וזונגערמאן די האסט אשענער פנים וויא די מיינסט או די טראכסט" (יש לך פנים יותר יפות ממה שהנך מעלה על דעתך). סיפר הרה"ח ר' יעקב דוידוביץ ז"ל בשם הרה"ח ר' אברהם יעקב שו"ב בקאליש, שפ"א נכנס הרה"ג החסיד המפורסם ר' שמחה זצ"ל לחדר בנו בעל ה"שמוח ישראל" זי"ע ומצאווה כשהוא מתוכח עם רבנו בעל "תפארת שמואל" זי"ע וכשראה בעל "תפארת שמואל" שהרב ר' שמחה נכנס הפסיק להתפלל ועמד מן הצד, אמר לו הרב ר' שמחה גם ממני אתה רוצה להסתתר? ענה רבנו בעל ה"שמוח ישראל" נאמר את הענין, ואח"כ ביקש רבנו - בעל תפארת שמואל - מהרב ר' שמחה שלא יגלה את השיחה.

"מימות משה רבנו לא היתה אהבה ואחזה בין אחים כמו שהיתה בין שנינו"

אהבה עזה שררה בינו לבין אחיו הק' בעל הישמוח ישראל, מנעוריו ועד יומו האחרון לא נפרד מאת אחיו הנ"ל, שניהם לקחו בנותיהם של שני אחים ממשפחת גורמן בעיר פולטוסק ושמה היו סועדים על שלחן חותניהם ולמדו ביחד בתורה ובחסידות י"ד שנה, רבנו בעל ישמוח ישראל אמר שאיבד עשרה שנים שלמדו ביחד היו בבחינת י"ד שנה של שם ועבר, סיפר הרה"ח ר' יעקב דוידוביץ ז"ל ששמע מהרה"ח ר' אברהם יעקב שו"ב בקאליש, שאדמו"ר בעל ה"שמוח ישראל" אמר: "מימות משה רבנו לא היתה אהבה ואחזה בין אחים כמו שהיתה בין שנינו". תמיד כשהיו מדברים ביניהם היה רבנו בעל ישמוח ישראל זי"ע מניח ידיו הק' על כתפיו של רבנו בעל תפארת שמואל זי"ע.

גודל מסירות הנפש של רבינו לאחיו בעל ה"שמוח ישראל" זי"ע אין לתאר, הוא היה כעבד נאמן אצלו ועמד על המשמר משמרת הקודש לשרת אותו ולשמרו, ומסופר שפ"א הרגיש רבנו זי"ע שאחיו בעל הישמוח ישראל אינו אוכל, הוא אמר לו אם ח"ו אתה לא מרגיש טוב אקרא לרופא לראות מה חסר לך, ואם זה "רעביש" (היינו ענין ענין של רביסטעווע) אני רוצה לדעת וענה לו שזה "רעביש". באחד ממכתבי קדשו של רבנו זי"ע ששלח לאחד מהחסידים כמה שבועות לפני הסתלקות רבנו בעל הישמוח ישראל זי"ע כתב בלשונו זו: "באם היה ביכולתי לנסוע אליך בעצמי, היית נוסע אבל בשום אופן אין באפשרות לנסוע מאת כ"ק רוס הוד תפארת קדושת אחי אדמו"ר הרה"ק (שליט"א) זי"ע.

וגם אחיו הישמוח"י הוקירו והעריכו והסמיכו שניהל עדתו אחריו כמסופר בספר תפארת רבותינו (עמ' קכב) וז"ל: סיפר ידידי הרה"ח ר' משה ז"ל לנציצקי ששמע מפה קדשו רבנו בעל הישמוח ישראל זי"ע שבועות אחדים לפני הסתלקותו שהיה אז חלש מאד, רבנו בעל תפארת שמואל זי"ע לא היה עוזב אותו והשיגח עליו, בשב"ק הוא נכנס

ומזמין ומכין עם עשיית המצוה כאלו עשינו את כל ההכנות השייכות למצוה ומקדש ומטרה ביחד עם עשיית המצוה.

בספר תפארת רבותינו (עמ' קס) מביא וז"ל: שמעתי מידי מו"ה ר' יחיאל קורנפלד שסיפר לו זקינו ז"ל שהיה אצל רבנו ז"ע בשמיני עצרת האחרון לפני הסתלקותו, אחרי החג נכנס לקודש פנימה לרבנו ואמר שרוצה להשאיר עד אחרי שבת בראשית, רבנו פטרו לשלום ואמר בזה הלשון: "אך וועל נישט בראשית" וביים ג' בבוקר אחרי שבת שבק חיים לכל חי ולקח אותו אלקום ואננו, רבנו נסתלק בערב ר"ח מרחשון שנת תרפ"ד לפ"ק בהלווייתו השתתפו מלבד אלפי חסידיו הדואבים גם גדולי האדמו"רים והרבנים בפולין כולה, לא נישאו הספרים ואף על מצבתו לא מופיע שום תואר כי כן צוה בצוואתו כאביו וכאחיו המשיך את מסורת הענוה האמיתית ומנוחתו כבוד בעיר אלכסנדר ליד אביו ואחיו ז"ע. זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

מעטפה סגורה ואמר "אבקשך לשמור אני מוסר לך זה לפקדון", אבי ז"ל שאל לרבנו מה זה וענה: "פעם אני אניד לך" ולא שאל לרבנו יותר על זה, אחרי זמן מה אבי ז"ל היה באלכסנדר ומסר לו רבנו סכום כסף ואמר לו: "תפתח את המעטפה ותוסיף לכסף הנמצא בפנים" ולא אמר למה. ואח"כ בעת שרבנו נסתלק ופתחו את הצוואה נודע שהכסף שהפקיד בידו היה מוכן לצרכיו וקודם הלוייה נפדה הכסף בין החסידים ששלמו עבור הכסף הון יקר ורב ועשו כל צרכיו לרבנו ז"ע.

הרה"צ ר' אברהם חיים זצ"ל בן רבנו ז"ע מביא בהגדה לפסח כי בליל סוכות האחרון שהיה רבנו חלוש מאד בעת שהיה מקדש היום כשהגיע לתיבת "וקדשנו במצוותינו" שזה זמן מה וגמר הקידוש ואחרי זה ברוב ענותנותו ושברון נפשו אמר שעלה ברעיונו שבאמת האדם צריך לעשות הכנות רבות ועצומות קודם עשיית המצוה, אולם בעוה"ר אם הוא חלוש בכוחו אין ביכולתו לעשות זאת, הקב"ה ברוב רחמי וחסדיו עושה ההכנה ביחד עם המצוה, וזה פי' "וקדשנו במצוותנו" (ויקדש ד"א וזמין) היינו שמקדש

בפי ישרים

ללכת בדרכי ישרים לפניך

ארבעה דפנות הספינה שיש לנו לאחוז בימי הגלות

המהרש"א מפרש, שזה דומה לאחרית הימים, שבו היהודים ינצחו על מלאכת בית ה', וישלטו על כל האומות, ובני ישראל יעלו למעלה למעלה, ויאכלו וישתו וישמחו על מה שעשה עימם הקב"ה. ואז... יתהפך כל העולם, ואז יבוא משיח ויציל אותם.

קורא יקר! תאחז בספינה, אפילו ואנו רואים שנלחמם בשבילנו שנוכל לשבת בהשקט ובטח, אבל יבוא היום בעקבתא דמשיחא, ונהיה חייבים לאחוז בירכתי הספינה לכל ניפול עוד ברשת היצר, ורק בן דוד יבוא ויגאלנו רוח אפינו משיח ה'. ועל כן, נמצאים אנו בעת צרה, ולכל לומר שהכל נעשה בדרך העולם, כי הרי זה מדרך אבזריות, ורק עלינו להחזיק חזק שלא ניטבע במעמקי הים הגדול, אלא מד נוכל לאחוז בספינה, ולהיגאל בתשועת עולמים בב"א.

בשבת קודש יוחל מאה שנים מהסתלקתו לשמך רום של רבינו הק', העל ה"תפארת שמאל" שכידוע היה איש אמת בכל דרכיו ללא שום פשרות, ואיתא בספד"ק בנפי יונה (ח"ב סימך צ"ב) "סוד הילולא דצדיקא שביום פטירת הצדיק אין עסק בכל העולמות לעסוק בשום תורה, כי אם במעשיו הטובים ובתורתו שחידש, דומא דכתובה הנקראת בהילולא דחתן שאין נקרא שם כי אם הכתובה לעסקי החתן והכלה, וזהו שאמדו בגמרא (ברכות ו'): "אגרא דבי הלולי מלי", פי' שמכירים בשמם מליו ודבריו ומעשיו הטובים שעשה", ונודע אשר הקריאה מעורר הזמק, א"כ היום כאשר קורין מעשיו וצדיקותיו של אותו צדיק אשר יסוד כל מעשיו היה האמת שהיתה נר לרגליו, כדברי הרה"ק בעל שם משמאל מסוכטשוב זצלה"ה ז"ע שאמר בהלווייתו "מען לייגט אריין א שטיק אמת אין דער ערד", ודאי מעורר בחי' תתן אמת ליעקב חסד לאברהם (עפ"י אמרי בתום).

חלילה וחס אדם שטובע במים העמקים, ומתוך החשכה מאיר לו אור גדול, והוא מרגיש איך שמתחת רגליו, לפתע פתאום יש לו מאין שהוא קרקעית, כמה ישמח, שיעשה כל מה שהוא יכול לבוא לאי, או לספינה שתעבור, ויעלה עליה. ה"אמת" היא הקרקעית שלנו לאחוז בתוך מעמקי הים, בתוך ימי הגלות, שבמחרה יבוא היום הגדול ומשיח צידקנו, ויתקיים בנו מאמר הכתוב (ישעיהו כ"ז, י"ג) "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ובאו האובדים בארץ אשור, והגדחים בארץ מצרים, והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים". אמן ואמן.

עוד דופן שיש לנו לאחוז בימי הגלות, הוא פרשת בראשית שתמד העת להתחיל, וכדברי רבינו בעל ה"ישמח ישראל" ז"ע (אות א') "אף אם ידמה בעיני ישראל שחלילה אפס תקוה, אחרי שכבר עברו הימים נוראים וימי הסכנות ושמעו ושת ועדיין לא שב והוא מבחוץ מהקדושה, יחזק א"ע שלאיש ישראל ולחלק ד' שבקרבן אין סוף ואין שיעור למטה ח"ו, ותמד העת להתחיל להתחיל בחי' בראשית, ולכן מתחילין מד אחר הימים הקדושים בראשית". הספינה של פרשת בראשית עוברת על ידינו בזה הזמק, וחי' לפספס הזדמנות יקרה ונפלאה זו, לאחוז ולהעלות על הספינה, ומה שלא עלה בידינו לעשות, או מכאן ולהבא נקבל על עצמנו להתחיל הכל מחדש, ולפתוח דף חדש, מבראשית'.

לסיכום הדברים, ארבעה דפנות יש לספינה שנאחו בה בימי הגלות, א' להתפלל אל הקב"ה בעל עת ובכל שעה בחזקה. ב. לחזור בתשובה שלימה על כל מה שעשינו בעצת היצר נגד רצונו ית'. ג. תמד לומר את האמת. ושהאמת תהיה נר לרגלנו, בכל תהלוכות החיים. ד. לתפוס את הראשית, ולהתחיל הכל מחדש.

מחז אנו נמצאים בשעות האחרונות של ירח האיתנים - חודש תשרי, חודש שכל כולו בני ישראל המסולאים בפו היו עסוקים במצוות, ולא חסכו מאומה לשם הידור במצוות, בכל מצוות החודש. אשרי העם שככה לו. ובפרט, הסיום של כל החמשה חומשי תורה ביום שמחת תורה, ובשבת זו אנו מתחילין מחדש את ספר בראשית, וכידוע מצדיקים שזה הזמק להתחיל את התורה מבראשית' דהיינו בהתחדשות כתיבונן שנוול. ואנו בתפילה "הדרן עלך והדרן עלך. דעתך עלך מסכת ודעתך עלך. לא נתגשי מעך מסכת ולא נתגשי מעך לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי" אמן ואמן.

ומאידך בעיצומ של יום שמחת תורה, בא אלינו כרעם ביום בהיר השמעה המצמררת והקשה שבני עולה, הישמעלים, הרגו וטבחו במאות יהודים ללא רחם, ה' ישמרנו ויצילנו, וישמר את יושבי ארץ ישראל מכל צרה וצוקה, ומכל נגע ומחלה, ושנשמע ונתבשר בשורות טובות ישועות ונחמה, ובמחרה ניגאל בתשועת עולמים בביאת גואל צדק בקרוב ובימינו.

"עת צרה היא ליעקב וממנה יושע" עקב המצב הקשה השורר בארצנו הקדושה, עולה הכרח "עם ה' חזקו ונתחזקה, וקראו אל ה' בחזקה", אפשר להבין זאת בדמיון, היה פעם אבא שהעניש את הבן שלו אחרי שעשה מעשה לא טוב. אחרי שהבן קיבל את העונש, הוא התחיל להתבונן ולהבין איך הגיע אליו העונש, ומאפה, ובכלל לא חשב כלל וכלל על מה זה שהוא קיבל את העונש. ובמה דברים אמרים, נכון שהיתה פה מדת הדין, אבל עלינו לדעת שלא צריכים להבין איך ומה... אלא להתבונן מ נתן לנו את זה, ועל מה ולמה... הכל נעשה ע"י הקב"ה שהוא "ממלא כל עלמין, ומסבב כל עלמין, ואין שום מציאות מבליעדין ית' כלל, וכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם", וזה דורש מכל יהודי ויהודי בכל רחבי תבל "חפשה דרכינו, ונחקרה, ונשובה אל ה'".

הרמב"ם כותב (הלכות תענית א', הלכות א' - ד') "מצות עשה מן התורה לזעוק ולהיער בחוצרות על כל צרה שתבא על הצבור. שנאמר על הצר הצורך אתכם והרעותם בחוצרות. כלומר כל דבר שייצר לכם כגון בצורת ודבר וארבה וכיוצא בהן זעקו עליהן והריעו. ודבר זה מדרכי התשובה הוא. שבזמ שנתבוא צרה ויעקו עליה ויריעו ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להן ככתוב עונותיכם הטו וגו'. וזה הוא שיעורם להסיר הצרה מעליהם. אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנה העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקריה. הרי זו דרך אבזריות וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים. ותוסיף הצרה צרות אחרות. הוא שכתוב בתורה והלכתם עם בקרי והלכתי גם אני עמכם בחמת קרי. כלומר כשאבא עליכם צרה כדי שתשובו אם תאמרו שהיא קרי אוסיף לכם חמת אותו קרי".

היוצא מתוך דיבוריו הק' שתמד צריך להתפלל על כל צרה שתבוא על הציבור, ואם ח"ו בעת הצרה, צריך להתפלל, ולחזור בתשובה על המעשים רעים שעשינו נגד רצונו ית' בעונותיו הרבים. וחס וחלילה לומר שדבר פלוני מדרך העולם, כיהרי זה מדת אבזריות, וגורם להדבק במעשיהם הרעים של העושי הצרה ה', ולכן צריך לחזור בתשובה, ושהקב"ה רואה כמה בני החזירים בתשובה, מד גרום להסיר הצרה מעל בני ישראל. בגמ' בבבא בתרא (ע"ג): "אמר רבה בר בר חנה, פעם אחת היינו הולכים בספינה, וראינו דג אחד שישב לו חול על גבו וצמח עשב עליו, וחשבנו שזה יבשה, ועלינו ואפינו ובישלתו על גבו, וכאשר התחם גבו - התהפך, ואם לא שהייתה הספינה קרובה אלינו, היינו טובעים".

עלון זה נתרם

כתובת מייל של מערכת הגליון

a13215113@gmail.com

"הרוצה להינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובמילות חסידים" הן המפוסמות ואין צריכים ראייה כל הזיכוי הרבים הגדול בהוצאה לאור של גליונינו הנפלא "אשרי האיש", שמופץ לאור בארץ ובעולם. ותורה וחסד משולבים יחד, הפצת תורה, וחסד עם השני קורא הגליון. לכך פונים אנו באופן אישי אנא! קחו חלק במפעל הזיכוי הרבים הגדול הזה. תזכו למצות.

לתרומות "נדרים פלוס" בקטגוריית "עלון אשרי האיש" או באפשרויות האחרות

ע"י הרב משה רוזנברג הי"ו לע"נ דב' החשוב ירחמיאל ישעיה ז"ל, בן יבלח"ט דה"ח ר' דוד הכהן שליט"א ברבר נלב"ע כ"ט תשרי תש"פ ת.נ.צ.ב.ה.	נדוב לע"נ הרב מרדכי מנחם מנדל בן הרב אהרן אריה ז"ל נלב"ע ה' תמוז תשפ"א ת.נ.צ.ב.ה.
--	---

המעוניין לתרום להוצאות העלון להצלחה, ברכה או לע"נ יפנה לעורך הבח"ח ישראל פינגנבוים הי"ו,

או להפקיד בבנק פועלים, סניף 533, מס' ח-ג 540321-ע"ש ישראל בנימין פינגנבוים. ניתן לתרום מכספי מעשר.